

Rádi Eszter (6. c)

Az én mesém

Hol vót, hol nem vót, vót egy kicsiny falucska szép hazánkban, ahol éledgelt egy jó asszony a két gyermekivel, a kisebbik én vónék, a nagyobbik meg a bátyám, OkosTóbiásSebajTóni.

Igaz történeteim szóljanak hát a szép kisgyermekkorunkról!

Először elmesélem, miként tréfált meg egy szilva minket.

Alig múltam kétesztendős, a bátyám OkosTóbiásSebajTóni éppen négy éve láthatta meg a napvilágot, mikor történt egyszer, hogy a nagyanyóékhoz mentünk vendégeskedni. Mi künn játékkal ütvén az időt, mikor is megláttam egy szilvát a szilvafa alatt. Ez még nem lévén oly nagy érdekesség, de ez a szilva pont a Floki kutya üres evős edényében lapult. Én kis tudatlan, rögtön felkapván, hamm bekaptam, mire édesanyám úgy rontott rám, mintha a világvége jött volna el, és rám kajabált: „Édes csillagom, nem szabad, azonnal köpd ki!”, és ezt mondogatván, iziben rohant bé velem a konyhába, ott kikotorászta a számból a szilvát, letette gyorsan a konyhaasztalra, aztán rohant be velem a fürdőszobába kisúrolni a számat.

Cudar világ vót az, én mondom.

A művelet végeztével kiokított, hogy a kutya tányérjából nem szabad kivennem semmit, és sorolta, sorolta bőszen, még mit nem szabad.

A bátyám, OkosTóbiásSebajTóni futott bé a házba, nagy érdeklődéssel telve, édesanyám kezdé elmesélni, milyen rémtettet hajtottam végre, mire megakadt a szeme a bátyám, OkosTóbiásSebajTóni száján. Megkérdé hát tőle: „Kisfiam, mit eszel?”

Mire a bátyám, OkosTóbiásSebajTóni így felelt: „Egy szilvát. Ott találtam az asztalon”. Édesanyám fogta a fejét és mondá: „Ó, Istenem!”, majd összenézett nagyapóékkal, és a könnyükkel küszködtek kínjukban a nevetéstől. Hát így esett a szegény szilva esete.

Elmondok hát még egy történetet.

Akkortájt oviba jártunk mindketten, és lévén, hogy édesanyám igen okosnak akart minket kineveltetni, hát bejáratott minket a közeli nagyvárosba már oviba is, nemcsak iskolába.

Hát eleinte úgy spóroltunk, hogy teljen a betevőre, hogy nem autóval jártunk, hanem tömegközlekedéssel.

Ugyan bíz, mikor kocsival mentünk, kitárgyaltuk az élet ügyes-bajos dolgait, de hát a buszon csak nem beszélhattünk ilyenekről, így hát „barkózáztunk”.

Édesanyám próbálta megtanítani nekünk, mi is az.

A bátyám, OkosTóbiásSebajTóni gondolt egyet, édesanyám megkérdezte tőle, hogy élőlény-e. Az vót, biz a. Megkérdezte: „Emlős?” Mire a bátyám, OkosTóbiásSebajTóni visszakérdezett: „Mi az az emlős?” Édesanyám próbálta körülírni minden oldalról, azt, hogy „elevenszülő”, nemigen értettük, aztán abban maradtunk, hogy aki megszüli és úgy szoptatja a kicsinyét, na az az emlős, a többi tojással szaporodik.

Jó sokáig kérdegettük a bátyámat, OkosTóbiásSebajTónit, már majdnem haza is ért a busz, na és elég nagy néző és hallgatóságunk lett a négyes ülésben ülven, mire váltig állította, hogy: „Amire én gondoltam, az tojással szaporodik.”, bár megtudtuk, hogy négy lába van, lompos a farka és vörös színű, és van ilyen mesehős is.

Igen okos lévén, rákérdeztem, hogy róka-e, mire a bátyám, OkosTóbiásSebajTóni azt felelte: „Igen, kitaláltad.”

Édesanyám aztán így szólott a bátyámhoz, OkosTóbiásSebajTónihoz: „Kisfiam, a róka emlősállat, tudod, az elején elmeséltem, hogy aki megszüli és szoptatja a kicsinyét az emlős...” Mire a bátyám, OkosTóbiásSebajTóni közbevágott: „De anya, én fiúrókára gondoltam, a fiúróka tojással szaporodik, mert nem tud szülni ...”

Harmadik történetem. Na, hát hol nem vót, hol meg vót, egyszer bémentünk a nagyvárosba a benzines járgánnyal, bé is sötétedett mán, mikor hazafelé vettük utunkat. Édesanyám a lelkünkre kötötte, hogy nézelődjünk azért még, hátha látunk rókakomát. „Figyeljétek, édeseim, világítani fog a szeme... hátha látunk rókakomát, őzikét!” Mire én nagy izgalomban hátrafordulván a hátsó ülésen, kiabáltam: „Ana, ana, őzike! Őzike! Világít a szeme”, mondanom sem kéne, hogy egy járgány jött utunkon mögöttünk, és a lámpái be voltak kapcsolva hát...

Hát azt a nemes szerkezetet, mely neve televízió vagyon, nem igen néztük mi gyermekkorunkban, helyette kirándultunk, meséltünk, olvasott édesanyám, no meg kézműveskedtünk, alkottunk. Aztán ahogy cseperedtünk, néha megnézhattunk egy-egy normális mesét hétvégén. Történt egyszer bíz a, hogy bátyám, OkosTóbiásSebajTóni imígyen szóla édesanyánkhöz, mikor történetesen igen korán kinyílottak csipái, és édesanyám azzal biztatta, hogy aludjon még egy kicsinyt, mert nagyon korán van még: „Anya, nyomd be a TV-t, légyszi! A tévések már biztos felkeltek.”

Na, bíz, a csipáról jut eszembe a következő történet. Édesanyám nem lévén babonás, de ha szempillát talált, mindig becsukta a szemét és kívánt vala nekünk valami nagy jószágot, hátha teljesül. Bátyám, OkosTóbiásSebajTóni látván eme cselekedeteket, utánozta is édesanyámat, dörgölgette szemeit, és ha szempilla maradt azon, mindig kívánt ő is. Na, egyszer megint csak dörzsölgette szemecskéit, hazafelé tartván fáradt állapotában, mire kezére nézve megkérdezé édesanyánkat bölcsen: „Anyá, a csipától is lehet kívánni?”

Vót, mikor még én igencsak mocorgó voltam, és beszéddel még nem áldott meg a Teremtő, hogy bejött hozzám a kiságyhoz bátyám, OkosTóbiásSebajTóni, majd ezzel térvén ki édesanyámhoz:

„Anya, képzeld, a hugi fekszik az ágyon és fenn van a lába” Mire édesanyám visszakérdezett: „És égnek áll a lába?” Erre az én jó bátyám, OkosTóbiásSebajTóni azt mondta: „Nem, a huginak”

Kicsit nődögeltem, azt megesett az is, hogy sokat jártunk át a másik faluba a Dédanyámhoz, aki hívó lévén, a déli harangszót meghallván imígyen szólott: „Jézus, segíts!” és aztán tette, vette tovább a dógát. Egyszer aztán idehaza vótunk, mikor az udvaron játékkal ütven az időt, harangszóra lettem figyelmes, és berohantam édesanyámhoz: „Anya, anya, most segítenek a Dédimamának!” Szó mi szó, hát okos gyermeknek teremtett engem a Mindenható.

Történt egyszer, hogy kertészkedéssel foglalatoskodtunk, segédkeztünk édesanyámnak, aki épp virágokat ültetett. Bátyám, OkosTóbiásSebajTóni rögtön megérdeklődte: „Mit útecc, anya?” „Szegélyvirágot, drágám” szólott vissza édesanyám, mire bátyám, OkosTóbiásSebajTóni értetlenül tovább kérdezett:

„Szegény virág? Mé? Nincs péze?”

Vót biz a, olyan is, mikor mán még tovább nődögeltem és többecske ésszel bírtam, hogy szüreti felvonulást néztünk édesanyámmal és bátyámmal, OkosTóbiásSebajTónival. Édesanyám szólongatott, „Nézzétek csak, milyen gyönyörű deres ló jön”, mire én hatalmas okossággal megjegyeztem: „Tényleg gyönyörű anya, csak kár, hogy sáros.”

A mesém végére értem hát, remélem tetszett miket itten leírák.

Így vót, ezek bíz, mind egy szóról szóra igazak, édesanyám szerencsére megörökítette a fényképeinket és leírta a mondásainkat is. Hála érte néki, hisz ha ő nem írta volna le, az én mesém még eddig se tartott volna bíz.

Addig élünk, amíg meg nem halunk, hát itt a vége, fuss el véle...